

изпитни, а при това, понесените жертви не еквилиратъ съ спестеното отъ тия „богати“ надници.

Частните агенции за настаняване на работа (въ Ню-Йоркъ) се регулиратъ отъ промулгирания прѣзъ 27 априль 1904 г., а измѣненъ прѣзъ сѣщия мѣсець 1906 г. американски законъ, който обуславя отварянето имъ съ надлѣжни патенти, гаранции и подчинение на ладенъ контролъ. По правило, тия агенции (*padrone agencies*) трѣбва да взиматъ отъ всѣки настаненъ на работа работникъ по 2 долара, но въ сѣщностъ практикува се 100% отъ надниците за първия мѣсець. Така, за заплатенитъ 40 долара на работника въ първия мѣсець, агенцията взимъ едно възнаграждение отъ 4 долара (21 лева). Агенцията е длѣжна, въ случай че работника се откаже да приеме посоченото му мѣсто или пъкъ не се сдобие съ него, да му повърне цѣлото възнаграждение. Тя е длѣжна още да изпраща на Комисарията, вжтрѣ въ петъ дена отъ всѣко настаняване на работници, списъкъ за патентитъ, въ който се отбѣлѣзватъ имената на прѣдприемача, тия на работниците, реда на работата, мѣстото ѝ, условията на транспорта и цѣната на надниците. Копие отъ подобенъ проспектъ се връчва на самия работникъ.

Не ще съмнѣние, че тия наредби се заобикалятъ и нарушаватъ. Агенциите много често настаняватъ на работа работници въ завѣдения далечни на Ню-Йоркъ, а което е по-важно — тайно, безъ да съобщаватъ операциите си на Комисарията за патентитъ. При това, не трѣбва да се забравя, че тия агенции сж нѣщо като съдружници на прѣдприемачитъ — индустриалци, защото още съ самото отправяне на работниците при послѣднитъ, тия агенции, изпращатъ на работодателятѣ всички нужни свѣдения и условия относително тѣхъ ангажиранитъ работници. Отъ тукъ и всичко въ интереса на капитали-